

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 22 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 84

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἑπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιλβα, (τέλος). — Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αιμιλίου Ρισδούργ. —

Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Ν

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Τέλος]

Τὴν παρετήρησε στιγμής τινας μετ' ἀορίστου βλέμματος, εἶτα ἤρχισε νὰ γράφῃ, ἀλλ' ἡ γραφὴ εἶτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσε νὰ γράψῃ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ἡ Βέρθα ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου· ἀλλ' αἴφνης ἔστη, καὶ γονυπετήσασα ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔτεινε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν ἀδελφόν, καὶ ἐτραύλισε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ δακρῶν :

— Ράλφε !... δὲν θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους πλέον ... θὰ ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ παρηγορητικῆς τιμῆς λέξεως ... ἄνευ συγχωρήσεως ; ...

— Καὶ ἤθελες μὲ πιστεύσει, ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐσυγχώρησεν ; !...

— Θὰ ἀπολεσθῶ λοιπὸν πλέον διὰ παντός ; !...

— Ὅχι, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι μέγα... Ἐλπίσον ! ! !

Ἡ κόρη ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν της ὀλοφυρομένη, καὶ μετὰ κλονιζομένου βήματος ἀπεμακρύνθη, ρίπτουσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της τελευταῖον βλέμμα ἀγάπης καὶ θλίψεως.

Ὁ Ράλφος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἤθελέ τις εἶπει ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς ζωῆς δὲν ἐνεψύχου πλέον τὸ σῶμά του... Ἡ χαραυγὴ εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ πνεύματος νάρκη... Μία θλιβερὰ ἐν τούτοις μεταμόρφωσις εἶχε φανῆ ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ προσώπου του... τὸ θαλερὸν τῆς ἡλικίας εἶχεν ἐκλείψει... Ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφαί-

νετο ὀβροθεῖσα, δύο ρυτίδες ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἀντὶ τῶν μελανῶν τριχῶν, αἵτινες περιέβαλλον τὴν προτεραιάν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἶχεν ἤδη τοιαύτας πυκνάς λευκάς ὡς ἡ χιών.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ δυστυχὴς μάρτυς, ἀνετριχίασεν, ἐνθυμηθεὶς τὰς τρομερὰς τῆς νυκτὸς ἀποκαλύψεις, ἀμέσως δὲ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καταθέτων τὰ τῆς ἀθωότητος τῆς Βαρβάρας, καὶ ζητῶν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς χάριν, ἦν προθύμως οἱ δικασταὶ παρέσχον· τοσοῦτον ἐθεωρεῖτο ἅγιος, ὡσεὶ ὁ λαμπρὸς κύκλος ἐφώτιζε τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἱερέα, ἀληθῆ προσωποποίησιν τῆς ἀρετῆς, αὐταπαρνήσεως καὶ καθήκοντος.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ράλφος ἐγκατέλιπε τὴν πόλιν — εἶχε κατορθώσει νὰ σταλῇ ἱεραπόστολος εἰς Ἀφρικὴν.

Ἡ πανώλης ἐμάστιζε τὰς δυτικὰς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, καὶ, ὡς ἀληθὲς δικτύον, περιέβαλλε διὰ τῆς νεκρικῆς τῆς σινδόνης πόλεις καὶ χώρας, πανταχοῦ δὲ ἠκούε τις τὴν ἀποθαρρυντικὴν ἠχὴ τῶν δακρῶν καὶ τῆς ὀδύνης... Ὁ τρόμος εἶχε κυριεύσει τὰς ψυχὰς ὅλων, ἡ δὲ θλίψις κατεῖχεν ὅλα τὰ πνεύματα, ἡ ἀπελπίσια εἶχε στερεύσει πᾶν, ἐλέους, οἴκτου ἢ φιλανθρωπίας αἰσθημα.

Εἰς τὴν πόλιν Α... ὁ τρομερὸς λοιμὸς εἶχε διαδοθῆ ἐπὶ πολὺ... ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερησίων θυμάτων ἦτο ἀναρίθμητος, καὶ ὁ τρόμος εἶχε τοσοῦτον καταβάλλει τοὺς κατοίκους, ὥστε ἦσαν ὡς παράφρονες... Ἐν μέσῳ τῆς ἡλιθιότητος καὶ τῆς ἀποναρρώσεως, ἐξ ὧν κατεῖχοντο οἱ κάτοικοι, εἶχον καταστῆ περιδεεῖς καὶ τυφλοὶ ὑπὸ τοῦ φόβου... εἰς μόνος ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀπολέσει οὐδ' ἐπὶ στιγμήν τὴν σταθερότητα καὶ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του καὶ τῶν πράξεών του... Οὗτος ἦτο ὁ Ράλφος, ὅστις

ἀκαταπόνητος ἐν τηλικαύτῃ καταστροφῇ, ἐφαίνετο πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρχον δάκρυα, ὅπως ἀπομάξῃ αὐτὰ, ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ παρευρεθῆ, περιθάλψῃ καὶ παρηγορήσῃ... Ἐν τῇ ἀπέριφῳ ἀγαθότητι τῆς ψυχῆς του εἶχε πάντοτε λέξεις, ἀρούμενος αὐτὰς ἀπὸ τῆς πίστεως ἱεροῦ καὶ θεοῦ ἔρωτος, αἵτινες οὐ μόνον ἐνεψύχουν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἐγαλθάνιζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς κατατεπονημένους καὶ θετλιμμένους ἐκείνους κατοίκους, καὶ πλείστοι τῶν ἀποθησκόντων εἶχον ἀφήσει τὴν ζωὴν μὲ οὐρανίους ἐλπίδας.

Ἐμείνεν εἰς τὴν θέσιν του, μέχρις ὅτου ὁ λοιμὸς ἔπαυσε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς· καὶ ὅταν ἀφῆκε τὴν πόλιν ἐκείνην, ὅπως πορευθῆ εἰς ἄλλην, οἱ κάτοικοι τὸν συνώδευσαν ἀνακραζόντες, ὅτι ἦτο ἄγγελος ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλλάχ... Ὁ Σωτῆρ... Ὁ ἅγιος Ἀνὴρ τῆς Ἐρήμου, — καὶ ἔρρινον τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν διήρχετο, δι' ἀνθέων καὶ εὐλογιῶν.

Εἶχον παρέλθει εἴκοσιν ἔτη, πρὶν ἢ ὁ Ράλφος ἐπιστροφῆ εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν. Ἡ ἐπιστροφή του ἐπροξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν· ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐξοχὰς ἐκείνη μορφή, ἐμφαίνουσα οὐρανίον εἰρήνην, ἐφαίνετο ὅτι ἀντενάκλα ἐπὶ τῶν πλησιαζόντων αὐτὸν ἀνθρώπων... τὸ γλυκύτατον μειδιάματό του, ὅμοιον πρὸς μαγγανείαν ψυχῆς, διέγραφε τοὺς γλυκεῖς καὶ πλήρεις καρτερικῆς μελαγχολίας χαρακτήρας, καθιστῶν αὐτὸν ὄν, τὸ ὁποῖον ἀνύψου τὸν νοῦν εἰς καθαρὰς καὶ εὐγενεῖς σκέψεις, καὶ πᾶς τις τυφλῶς ὑπετάσσετο εἰς τὴν γοητευτικὴν ἐπήρειαν, ἥτις προήρχετο ἀπὸ αἰσθημα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

Ὁ Ράλφος ἐζήτησε διαφόρους συγγενεῖς καὶ φίλους· τινὲς εἶχον ἀποθανεῖ, ἄλλοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν πόλιν. Μετέβη τότε εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ὥρας βεβυθισμένος εἰς σκέψεις πρό τινας

τάφου.— μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἀφῆρεσε τὸν καλύπτοντα τὸν σταυρὸν κισσόν, καὶ πολλάκις ἠσπάσθη τὸ κείμενον ὑπ' αὐτὸν ὄνομα.— Ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Ἐδίττης. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρουσιάζετο εἰς Μοναστήριον τῶν τεθαμμένων ζώντων.

Ἡ Βέρθα εἶχεν ἀποθάνει ἤδη πρό τινων ἐτῶν, καὶ διὰ τὰ συμμορφωθῆσι πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν, εἶχον θαψεῖ αὐτὴν μετὰ κεκαλυμμένον πρόσωπον, ὡς εἶχε ζῆσει, ἀφ' οὗτο ἔγεινε μοναχή.

Ἡ Ἠγουμένη παρέδωκε τῷ Ράλφῳ ἐπιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἡ Βέρθα εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὴν μετὰ θερμῶν παρακλήσεων, ὅπως ἐγχειρίσῃ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὸ ἐπιστόλιον αὐτὸ ἐμπεριεῖχε τὰς ἐξῆς λέξεις :

« Ἐκλαυσα, ὑπέφερον, πολὺ ὑπέφερον... ἤλπισα... θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἤδη. ἀδελφέ μου;!... ὦ, συγχωρήσον με. Αἱ δεήσεις σου θέλουσι ἀποδώσει εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς πρώτης παιδικῆς μου ἡλικίας, αἵτινες, ὡς ἀκαταμάχητος ἀρμονία πλήρης γοητείας καὶ ἀρωμάτων, θὰ ὑψωθῶσι μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἀνωτάτου Δικαστοῦ, καὶ θὰ ἠμιλήσωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ... ὦ, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀδελφέ μου, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ... »

Ἐνῶ ἀνεγίνωσκε, τὰ δάκρυα κατέβρεχον τὰς παρειὰς τοῦ Ράλφου. Ἄνῃγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔκλινεν ἱκετεύων τὸν Θεόν μετ' ὑψηλῆς καὶ ἐγκαρδίου εὐλαθείας.

EMMENEIN

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Τοῦτο δηλοῖ ὅτι βαίνω πρὸς τὴν καταστροφὴν, κύριε γραμματεῦ, εἶπεν.

— Καὶ μὲ βῆμα ταχὺ, πρίγκηψ, μόνον δὲ ἔχετε ἀκόμη δρόμον νὰ διανύσετε.

— Καλῶς ἐγὼ ἱππεύω καὶ ὑπάγω πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βαρόνου εἰς τὸ δάσος ὅπου θὰ ἦναι μετὰ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν. Σὺ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ;

— Ὅχι, πρίγκηψ, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, ἔχω ἐργασίαν.

— Σὲ συγγαίρω ! εἶσαι σκαλιστῆς χαρτιῶν ἀκαταπόνητος, τοῦτο εἶναι γνωστόν. Ἐν τούτοις, θὰ σοὶ εἶδιδα νὰ δοκιμάσῃς ἐν ὠραῖον ζῶον, ἀλλὰ πολὺ ἐπίμονον. Οἱ λαὸ Βιλλωδαὶ ὅμως οὐδέποτε φοβοῦνται.

— Δηλαδὴ φοβοῦνται ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἀνδρέας.

— Καὶ αὐτὸ γνωστόν· ἡ φήμη σας εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητος. Καὶ γυμνάζεσθε πάντοτε εἰς τὰ ὄπλα ;

— Πάντοτε.

— Δαιπόν μένεις ;

— Τοῦλάχιστον τὸ ἐπεθύμουν...

— Ὅχι· εἶσαι ἐλεύθερος ὡς τὸ πτηνόν· ἐγὼ δὲν εἶμαι τύραννος. Τί διάβολο ! Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Τυχηρὸς ἀνυπομονεῖ εἰς τὴν θύραν καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον· εἶναι ὠραῖον ζῶον ὁ Τυχηρὸς ! Ἀλήθεια τώρα ποῦ ἐνθυμήθη ! φρόντισε νὰ μοῦ κρατήσῃς ἐν θεωρεῖον εἰς τὸ μελόδραμα, διότι ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ, τὸ τρίτον πρὸς δεξιὰ εἰ δυνατόν· ὅπως δῆποτε θέλω νὰ τὸ ἔχω· εἰς σέ δὲ παραχωρῶ τὴν ἐδραν μου θὰ ἔχωμεν ἀπόψε τὰς ἀπαρχὰς Ἰταλίδος χορευτρίας, περὶ ἧς λέγουσι πολλὰ. Ὁ Δὲ Ρεβίλλ τὴν εἶδεν εἰς τὸ Μιλανόν καὶ βεβαίωσι ὅτι εἶναι θαυμασία· ἔχει κνήμας ὠραιότητας καὶ συμφωνεῖς μαζύ μου, πιστεύω, ὅτι ὅταν πρόκειται νὰ σπουδάσῃ τις, πρέπει νὰ ἔχη καλὴν συντροφιά ! !

— Ἦσυχάσατε, θὰ φροντίσω.

— Τὸ θέλω ὅπωςδῆποτε, ἐννοεῖς ; καὶ βραδύτερον θὰ φροντίσωμεν διὰ τὰς οικονομίας.

— Ἐννοεῖται.

— Τίς οἶδε τί ἄλλας τρέλλας ἐτοιμάζει ; ἐσκέπτετο ὁ γραμματεὺς ἐνῶ ὁ πρίγκηψ ἱππευεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Λίλλης μέχρι τῆς ὁδοῦ Σουλπερίνου καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία διὰ τῆς παρόδου τοῦ Ἀντίνου.

Μόλις εἰσῆρχετο ἐν αὐτοῖς, ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἔφθασε συγχρόνως.

Ἐκεῖνη τῷ ἐνευσεν ὅτι ἤθελε νὰ τῷ ἠμιλήσῃ καὶ ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τῆς τεθεῖσα παραπλεύρως τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ νέος μαρκησίας δ' Ἀρτάν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ.

Ὁμοίαζε τὸ ἀνάστημα πρὸς τὸν πρίγκηπα, καὶ σχεδὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου.

Καὶ οἱ δύο εἶχον λεπτόν ξανθὸν μύστακα, ἀλλ' ὅτι σπουδαίως διέφερον ἐν ταῖς ὁσὶ φυσιογνωμίαις ἐκείναις, ἦτο τὸ ὠραῖον εὐχαρι ὕφος τοῦ ἐνός καὶ ἡ ὑψηλόφρων νωχέλεια τοῦ ἡθους αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦτο ρεμβώδης παρατηρητῆς, φέρων διακεχυμένην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του χροιάν μελαγχολίας, ἣτις ὡς πέπλος ἐξηπλοῦτο ἐπ' αὐτῆς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν, ἤρξατο λέγουσα ἡ μαρκησία διὰ τόνου φιλοπαίγμονος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Φαίνεται ὅτι αἱ γαῖαι ὑμῶν ἐν Ρόχη ὑπῆρξαν τὸ θέατρον συμβάντων λίαν ρωμαντικῶν.

— Ἐτελέσθη εἰς γάμος ! τί ἀπλούστερον !

— Πράγματι· ἀλλὰ προηγήθησαν αὐτοῦ συμβάντα τινά... τὰ γνωρίζετε ;

— Βεβαίως· μοὶ τὰ διηγήθησαν, συντόμως ἐννοεῖται.

— Ἐλθετε· θὰ μὰς διηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς τὸ δάσος· ὁ βαρόνος θὰ διασκεδάσῃ...

Καὶ ἀφῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς· οἱ

ἄλλοι τὴν ἐμιμήθησαν καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἤρξατο τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἄλλοι τινὲς ὄμιλοι ἤρχοντο ἀντιθέτως, καὶ ἐχαίρειον διὰ τῆς χειρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν μαρκησίαν· ἦσαν βεβαίως γνώριμοι.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἱππεῖς διήρχοντο τὴν θύραν Μαγιά, διέκρινον τὸν βαρόνον Ροζενδαλ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐνός γκρόου, ὅστις ἤρχετο βιάδην, καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτούς.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπε ταχέως,

— Ἀγοράσατε τὴν Ρόχην.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξίμου οὔτε ἐκπληξιν ἐξέφρασεν, οὐδ' εὐαρέσκειαν.

Διέμεινεν ἀπαθής.

Ὁ πρίγκηψ ἤρξατο τὴν διήγησίν του :

Ἐν ὀλίγαις λέξεσι, διηγήθη τὴν ἀποπειραν τῆς αὐτοκτονίας ἣν ἐπεχείρισεν ἡ Μαρία, αὐτοχειρίαν ἣν προὐκάλεσεν ἡ οικονομικὴ στενοχωρία τῆς, ἔπειτα τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαὸ Βιλλεδαὶ καὶ τέλος τὸν γάμον αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε περιέγραψε τὸ κάλλος τῆς κρεοῦ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του ἦτον ἀπεριόριστος.

— Ὡστε εἶναι ὠραία ἡ Μιγάς αὐτή ; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ Μαρκησία.

— Ὁραία ! Νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ἦναι εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὴν ν' ἀπωλέσῃ τὴν ἀρετὴν του. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος οὐδὲ στιγμὴν θ' ἀνθίστατο ! ὠραία ! μὰ δὲν θὰ εὑρετε εἰς ὅλον τὸ Παρίσι μίαν, ἣτις νὰ ἦναι ἀξία ν' ἀσπασθῇ τὴν χειρὰ τῆς ! ὠραία λέγετε ! ἀλλ' εἶναι τί ἰδεώδες, τί ἐξαισιον, εἶναι ἀκαταμάχητος μαρκησία, σὰς βεβαίω.

— Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι μία μιγάς !

— Τὴν γνωρίζετε ;

Ἡ μαρκησία ἐδάγκασε τὴν ἄκραν τῆς χειρὶδος αὐτῆς.

— Ἦκουσα μόνον περὶ αὐτῆς, εἶπεν.

— Ὅταν τὴν ἰδῆτε θὰ πιστεύσητε.

— Κυττάξατε καλῶς, πρίγκηψ, θὰ λάβω κακὴν ἰδέαν περὶ τῆς καλαισθησίας σας.

— Ὅταν τὴν ἰδῆτε, τότε θὰ ὁμολογήσητε ὅτι οὐδὲν ὑπερβολικὴ εἶναι ἡ περὶ αὐτῆς κρίσις μου.

Ὁ Μαξίμος ἐπλησίασε πρὸς τὸν πρίγκηπα.

Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμήκυνον τὸν λαίμον των καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλας τὰς κεφαλὰς, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ ἀνακοινώσωσι τὰ μυστικά των.

— Τί μοῦ λέγουσιν, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐξακολουθήτε νὰ κάμνετε πάντοτε χρέη.

— Δυστυχῶς !

— Εἶδον τὸν Ροζέλ, ὅστις μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἐδεχόμεν προσεχῶς ἐπίσκεψιν τινα.

— Τὴν ἰδικὴν μου. Πράγματι ἀπέκτησα νέα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ἐὰν ἡ παροιμία εἶναι ἀληθής· διότι τὰ χροτιά μ' ἐπρόδωσαν.

— Πόσα ;

— Ἐξήκοντα χιλιάδας.

— Φίλτατέ μου, τραβᾶς δρόμο ! εὐτυχῶς ἔχομεν πρᾶγμα, καὶ κόπτετε ἀνέτως.